

Tidsrejser og tidszoner

Da jeg i starten af 90'erne rejste rundt i Indien som backpacker, lovede jeg mig selv, at jeg aldrig ville ende som de ældre rejsende jeg mødte, der havde været i Indien i 70'erne og konstant reminiscerede de over hvor meget bedre det var dengang. Hvordan det hele var mere autentisk og mindre overrendt. Færre turister og sødere indere. Lavere priser, større oplevelser. Hver gang en falmet hippie lagde ud med et "I remember back in...", svor jeg en hellig ed på, at jeg aldrig ville lyde sådan. Det løfte vil jeg så bryde nu.

For intet er længere som det var... dengang i starten af 90'erne. I hin tider trådte man direkte ud på landingsbanen i fugt og varme. Man passerede en vagt iført en khakigrøn uniform fra 1920 bevæbnet med Enfield 303 riffel, magen til den som briterne brugte under Boer krigen. I dag er der ingen vagter, der hænger i døren, kun den latente trussel i et overvågningskamera. Man bevæger man sig gennem en tempereret sluse, ned af en rulletrappe og forbi de samme reklamer for IBM og Accenture, som man passerede i Frankfurt.

Og dengang i 90'erne var der ingen tvivl om, at man nu var ankommet til den tredje verden. Alt befandt sig i en eller anden fase af forfald, med flimrende neonrør og ledninger, der hang fra gabende huller i loftet. Et fint lag støv dækkede alle flader og blandede sig med den helt specielle duft, der stadig kendetegner Indien. Sød og parfumeret. Dog ikke i Indira Gandhi International Airport, hvor duftkulissen er anderledes global, med en snert af kaffe og brownies fra den nærliggende Starbucks.

I gamle dage ventede det virkelige Indien lige uden for ankomsthallen; en frådende hob af hustlere og hotelprangere, der gjorde selv den største backpacker lille. Man blev gennet ind i en sort Ambassador-taxa med gul stribe hen over køleren, og chaufføren bød på smøger som man røg ud af vinduet: Four

Square, Wills eller Goldflake, gamle kendinge fra kolonitiden, som min far sikkert røg i maj 1945. I dag er vejene fyldt med smarte biler med navne som Maruti Swift og Tata Nano. Man bruger seler, AC og No Smoking.

I det mindste er turen ind til byen nemmere i dag; en lydløs letbane suser hen over slummen og Yamuna-flodens kulsorte vande, og indfletter sig i Delhis nye metro, funklende ren og klinisk rensat for skrald, tiggere og paan-pletter. Det eneste indiske ved metroen er tablamusikken i elevatoren.

Og på den måde kan man faktisk undgå "det rigtige" Indien hele vejen fra flyveren og ind til byen, lige ind til man stiger op til overfladen, hvor det gamle Indien venter i al sin gru og vælde. Og så alligevel ikke. For de små trehjulere, fortidens osende og støjende bæster, er nu genopstået som lydløse, lugtfri elbiler. Med lovpligtig GPS.

Og teknologien har ændret alt, man får næsten ondt af nutidens unge, som de surfer rundt på facebook og aldrig slipper vennerne derhjemme. Kommer de nogensinde væk, for alvor, mentalt, når deres mango lassi ender som et billede på Instagram? Når selv den mindste chai shop tilbyder "free wifi"? De kender ikke den knitrende spænding ved et longdistance call, der rammer sit mål i femte forsøg. Ekkoeffekten i datidens kobberkabler, hvor man talte i munden på hinanden og stressede over det digitale display med røde 80'er tal, der talte rupees med svimlende fart. Og de kender ikke den følelse af antiklimaks, der altid meldte sig efter man lagde røret, fordi man kun snakkede om vind og vejr, fordi der ikke var tid til andet på de fem korte minutter, man havde råd til.

Og de kender slet ikke til den lunefulde lykke ved Poste Restante. Hvad er det...? Glæden ved at køre ud til det cirkelrunde New Delhi GPO i en (osende) rickshaw og modtage den første post hjemmefra i tre måneder. Og den knusende sorg, hvis der kun var et brev fra mor og far (måske fordi alle de

andre havde skrevet Delhi GPO på brevet, og ikke NEW Delhi, og dermed lå på Old Delhi GPO i den modsatte ende af byen...). Jeg glemmer aldrig den brusende lykke forbundet ved at læse og genlæse de håndskrevne breve på trappestenen uden for posthuset – mens man fejrede den hellige stund med en Thumbs Up Cola, der smagte af flydende jern, uanset hvor kold den var.

For dengang i 90'erne var der stadig ingen rigtig cola i Indien. Men det er der nu – den kom i sommeren '93, jeg var der... Til gengæld er køerne væk, som så meget andet. Jeg ville ønske det var som før. Eller måske ville jeg bare ønske, at jeg så det hele igen for første gang.